

27 Ιανουαρίου 2026

რჩევა დაქორწინების მსურველთ. ნშიდა იოანე ოქროპირი (Γεωργιανა, ქართულ ენაზე)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακός Μορφός / ქართულ ენაზე](#)

ΟΑ
ΙΩ

ΟΡΜΟ
ΙΟ

ΟΘΕΟΣ ΟΑΓΩ
Ν ΑΓΙΟΙΣ
ΤΑΥΟΜΕ
ΕΑΓ

ΟΘΕΟΟΧ
ΜΕΝΟΤΟΝ
ΟΩΙΟΝ
ΤΟΝΕΝΟ
ΦΗΝΤΕΠ
ΑΝΤΟΚΚΟ
ΜΑ.

წმინდა იოანე თქროპირის საფლავი

შეგაგონებთ დაქორწინების მსურველთ - უდიდესი წინდახედულებით მოეკიდეთ ამ საქმეს; გირჩევთ, ცოლის შერთვის წინ მიმართოთ ნეტარ პავლეს, წაიკითხოთ მისი

კანონები ქორწინების შესახებ და წინასწარ შეიტყოთ, რას ავალეს იგი კაცს, თუ მას ანჩხლი, მზაკვარი, ლოთი, ჭორიკანა, უგუნური ან სხვა მსგავსი ნაკლის მქონე ცოლი შეხვდება, და ამის მერე იფიქროთ ქორწინებაზე.

თუ ამოიკითხავ, რომ მოციქული უფლებას გაძლევს, ჩამოთვლილ თვისებათაგან ერთერთის შემჩნევის შემდგომ უარყო ერთი ცოლი და მოიყვანო მეორე, თამამად აისრულე სურვილი, რაკი საფრთხე საერთოდ არ გემუქრება. მაგრამ თუ პავლე ამის ნებას არ გრთავს, გავალეს – რა ნაკლიც უნდა ახასიათებდეს ცოლს, თვინიერ მრუშობისა, გიყვარდეს, არსად გაუშვა, მზაობით შეხვდი ცოლის უკიდურესი სიანჩხლის გაძლებას – ამაზე იბრუნე. თუ ეს მძიმე და გაუსაძლისია, მაშინ წინასწარვე ყოველ ღონეს მიმართე, რათა შეირთო კეთილი, ღვთისმოსავი და დამჯერი ცოლი. წინააღმდეგ შემთხვევაში ორი არჩევანი გექნება, ან მის სიანჩხლეს გაუძლებ, ან თუ ამის ატანას ვერ შეძლებ და გაუშვებ, მრუშობის ცოდვა დაგბრალდება. უფალი გვეუბნება: *ყოველმან რომელმან განუტეოს ცოლი თვისი თვნიერ სიტყვსა სიძვისა, მან ამრუშა იგი; და რომელმან განტევებული შეირთოს, მანცა იმრუშა* (მთ. 5,32). ეს ყოველივე ქორწინებამდე კარგად ავწონ-დავწონოთ, გავეცნოთ პავლეს მიერ შექმნილ კანონებს და მთელი ძალისხმევა მივმართოთ იქით, რომ თავიდანვე ბნეკეთილი და ჩვენი ხასიათის შესაფერისი ცოლი შევირთოთ. ასეთი მონდომება დიდ სიკეთეს შეგვძენს; მას არასდროს გაუშვებთ და ძლიერადაც გვეყვარება; პავლე გვავლებს: *ქმართა გიყუარდედ ცოლნი თვისნი, ვითარცა ქრისტემან შეიყუარა ეკლესიად* (ეფ. 5,25). თუ იცი, ქრისტემ როგორ შეიყვარა ეკლესია? ისე, რომ თავი თვისი მისცა მისთვის. ამიტომ ცოლისთვის სიცოცხლის გაღებაც რომ დაგჭირდეს, ნუ დაიხევ. თუ უფალმა ისე შეიყვარა მონა, რომ თავი თვისი მისცა მისთვის, შენ მით უფრო უნდა გიყვარდეს შენივე მსგავსი მონა. პავლემ ამ სიტყვებს აგრეთვე დაუმატა: *რადთა იგი წმიდა-ყოს, განწმიდა საბანელითა მით წყლისადთა და სიტყვითა* (ეფ. 5,26). სიტყვით წმიდა-ყოს მოციქულმა მიგვანიშნა, რომ ადრე ეკლესია არაწმინდა და შებილწული იყო, მაგრამ მაცხოვარმა მის სიმახინჯეს ბურგი არ აქცია, უშნო იერი შეუცვალა, გარდაქმნა, გამოასწორა და ცოდვები შეუნდო.

შენც მიბაძე ქრისტეს! ბევრი ცოდვაც რომ მიუძღვოდეს ცოლს შენს წინაშე, მაინც მიუტევე და შეუნდე. თუ ავი ბნის იქნება, გამოასწორე სიკეთითა და სიმშვიდით, როგორც ქრისტემ – ეკლესია. წარუდგინოს *თავადმან თავსა თვისსა დიდებულად ეკლესიად, რადთა არა აქუნდეს მწინკულევანებად არცა ნაოჭ ბრძვლისა* (ეფ. 5,27). უფალს შემდგომაც ბევრი უნახავს შებილწული და არაწმინდა, მაგრამ მათზე უარი არ უთქვამს, არ მოუკვეთია, მუდამ კურნავდა და აჯანსაღებდა. არც ჩვენ მოვიკვეთთ სხეულის დასნეულებულ ნაწილს, არამედ მის მოსარჩენად ვიბრუნებთ. ასე მოვექცეთ ცოლსაც. თუ მას რაიმე ნაკლი აქვს, კი ნუ გაუშვებ, ეს მანკიერება ამოძირკვე მასში. სხეულის ნაწილზე ზრუნვა ხომ არაფერს გვარგებს, თუ იგი განუკურნებელი დარჩება; მაგრამ თუ ცოლის სნეულებას ვერაფერს ვუშველით, მაინც დიდი ჯილდო მოგველის, რაკი ვარიგებდით, ვასწავლიდით და წინ ვუძღვოდით. ჩვენმა დამოძღვრამ მას

საერთოდაც რომ ვერაფერი შესძინოს, ღმერთი დიდი ჯილდოს ღირსად მაინც გაგვხდის, რადგანაც მისი შიშით ვითმენდით, ვუძლებდით, მშვიდად ვხვდებოდით ცოლის სიავეს და საკუთარი სხეულის ასოებივით ვუვლიდით.

ცოლი ჩვენი განუყოფელი ნაწილია და ამიტომაც განსაკუთრებით უნდა გვიყვარდეს იგი. ამას გვასწავლის პავლეც: *ესრეთ ჯერ-არს ქმართად ცოლთა თვსთა სიყუარული, ვითარცა ჯორცთა თვსთად, რამეთუ რომელსა უყუარდეს ცოლი თვისი, თავი თვისი უყუარს. რამეთუ არავინ სადა თავი თვისი მოიძულის, არამედ ზრდინ და ჰფუფუნებნ მას, ვითარცა ქრისტე ეკლესიასა, რამეთუ ასონი ვართ გუამისა მისისანი, ჯორცითა მისთაგანნი და ძუალითა მისთაგანნი* (ეფ. 5,28-30). მოციქულის სიტყვებით, როგორც ევა იშვა ადამის ფერდიდან, ჩვენც ისევე ვიშვით ქრისტეს ფერდიდან, როდესაც ის ჯვარზე მიმსჭვალული მოკვდა, როცა *ერთმან ერისაგანმან ლახურითა უგუმირა გუერდსა მისსა, და მესხეულად გარდამოჭდა სისხლი და წყალი* (ინ. 19,34). და ამ სისხლისა და წყლისგან აღეშენა მთელი ეკლესია. თავად უფალი ადასტურებს ამას: *ამენ, ამენ გეტყვ შენ: უკუეთუ ვინმე არა იშვეს წყლისაგან და სულისა, ვერ ჯელენიფების შესლვად სასუფეველსა ღმრთისასა* (ინ. 3,5). სისხლს იგი უწოდებს სულს. ჩვენ ნათლისღების წყლით ვიშვებით და სისხლით ვსაზრდობთ. ვითარცა ადამის ძილის დროს შეიქმნა მისი ცოლი, ისე ქრისტეს სიკვდილის ჟამს იშვა მისი ფერდიდან ეკლესია.

მაგრამ ცოლი მართო იმიტომ არ უნდა გვიყვარდეს, რომ ჩვენი ნაწილია და ჩვენგან მიეცა არსებობის დასაბამი, არამედ იმიტომაც, რომ ეს ღმერთმა კანონით დაგვიდგინა: *ამისთვის დაუტეოს კაცმან მამად თვისი და დედა თვისი და შეეყოს ცოლსა თვისსა და იყვნენ ორნივე იგი ერთ ჯორც* (დაბად. 2,24). პავლემაც, რათა ყოველი საშუალებით აღედრა ჩვენში ეს სიყვარული, განგვიცხადა ასეთივე კანონი და დასძინა: *საიდუმლოდ ესე დიდ არს* (ეფ. 5,32).

ათონის მთა, ვატოპედის დიდი და წმინდა სავანე. ფრესკა, მე-14 საუკუნე.

რატომ არის ეს საიდუმლო დიდი? იმიტომ, რომ ასული, თითქმის გამოუსვლელად რომ

იჭდა სახლში და არასდროს ენახა საქმრო, პირველივე დღიდან ისე ეჩვევა და უყვარდება იგი, როგორც საკუთარი სხეული; ასეა ქმარიც: მას, ვისთვის თვალიც არ შეუვლია, ვისთანაც არასდროს უსაუბრია, დაქორწინების პირველივე დღიდან ამჯობინებს ყველას – მეგობრებს, ნათესავებსა და მშობლებსაც კი. იგივე ითქმის მშობლებზეც: როცა მათ სხვა რაიმესთვის ართმევენ ფულს, ისინი შფოთავენ, ჩივიან და წამრთმევენ სამსჯავროზე მიათრევენ, ხოლო კაცს, ხშირად სრულიად უცნობს, სახითაც რომ არ უნახავთ, სიხარულით აბარებენ თავიანთ ასულს მდიდრული მზითევიტურთ და ამას არ მიიჩნევენ დანაკარგად. მათ ავინყდებათ თავიანთ შეჩვეულ შვილებთან განშორების სიმძიმე, არ ჩივიან და არ იტანჯებიან, პირიქით, მაღლიერნიც არიან, რომ სასურველი რამ ხდება – ასული სახლიდან მიდის და თან დიდი სიმდიდრეც მიაქვს. პავლე ასე წარმოიდგენს ყოველივე ამას: ასული როგორ დატოვებს ორივე მშობელს და ძვალსა და რბილში გამჭდარ ჩვევაზე ძლიერი კავშირით მიემსჭვალება ქმარს, რის შემდეგაც აცნობიერებს, რომ ეს არ არის კაცობრივი გრძნობა – ასეთი სიყვარული ღმერთმა შთაგვინერგა და ისე მოაწყო, რომ თავად ასულიც ბედნიერია და შვილის მიმცემნიც ამას სიხარულით იქმან. მოციქული ამიტომაც ამბობს: საიდუმლოდ ესე დიდ არს. ჩვილმა ჯერ ლაპარაკი არ იცის, მაგრამ მშობლებს დანახვისთანავე სცნობს; სწორედ ასე საცოლევ და საქმროც ყოველგვარი შუამავლის, ვინმეს ჩაგონებისა და რჩევის გარეშე, ერთი შეხედვით მიემსჭვალებიან ურთიერთს. გასაოცარი და გამაოგნებელია მოციქულის შენიშვნა: იგივე მოხდა ქრისტესა და ეკლესიას შორის. როგორ?! როგორც საქმრო ტოვებს მამას და მიდის საცოლესთან, ისე ქრისტემ დაუტევა მამის საყდარი და მოვიდა სასძლოსთან. ამით ჩვენ კი არ აგვიყვანა ზეცად, თავად გარდამოხდა ჩვენთან. თუმცა სიტყვებში: მან დაუტევა მამის საყდარი – იგულისხმება არა მისი სრული გადმოსახლება დედამიწაზე, არამედ გარდამოხდომა – ის ჩვენთან ყოფნის ჟამს მამასთანაც იყო. ამიტომაც – საიდუმლოთ ესე დიდ არს, ანუ ეს უდიდესი საიდუმლოა ადამიანთათვისაც. როდესაც ვხედავ, რომ იგივე მოხდა ქრისტესა და ეკლესიას შორის, განცვიფრება და გაოგნება მიპყრობს. პავლემ თავის ნათქვამს დაურთო: *ხოლო მე ვიტყვ ქრისტესთვის და ეკლესიისა* (ეფ. 5,32).

მაშ, რაკი იცი, რაოდენ დიდი საიდუმლოა ქორწინება და რა მოვლენის ხატია იგი, დაუკვირვებლად და მარტივად ნუ იმსჯელებ მასზე. ნუ დაიწყებ დიდი ქონების მქონე საცოლის ძიებას. ქორწინება უნდა აღიქვა არა როგორც ვაჭრობა, არამედ როგორც ორი ადამიანის ცხოვრების კავშირი.

ცოლს ერთი მოვალეობა აქვს: გაუფრთხილდეს ოჯახის ქონებას, მოუაროს შემოსავლებს, იბრუნოს სახლზე... ღმერთმა იგი ყველაფერში თანამდგომად მოგვცა. ცხოვრებაში გვიხდება ორგვარი საქმის – საზოგადოებრივისა და პირადის – შესრულება. ამიტომ ღმერთმა ისინი გამოიჭნა, ცოლს სახლზე ბრუნვა დაავალა, ქმარს საქმიანობის ასპარეზად მიუჩინა ქალაქი, სავაჭრო უბნები, სამსჯავრო, სათათბირო, ბრძოლის ველი და სხვა. ცოლს არც შუბის ძგერება შეუძლია, არც ისრის ტყორცნა, სამაგიეროდ იცის დართვა, ქსოვა, ეხერხება საშინაო საქმეთა მოგვარება. ის აზრს ვერ

გამოთქვამს სათათბიროში, სამაგიეროდ, სახლში იძლევა მითითებებს და ქმარზე უკეთ ესმის საშინაო საქმეები. ცოლს არ ძალუძს საზოგადო საქმეთა წარმატებით მოგვარება, მაგრამ ყველა შენაძინზე უმთავრესის – შვილების კარგად აღზრდა მის ხელთაა. ცოლი ადევნებს თვალყურს მოსამსახურეებს, ხან ამხნევენს, ხანაც უთითებს უნესო ქცევებზე, ზრუნავს მათ პატიოსნებაზე, უქმნის ყველა პირობას მეუღლეს და ამით ათავისუფლებს ისეთ საშინაო საზრუნავთაგან, როგორცაა ძვირფასეულობისა თუ შალეულის მოვლა, სადილის მომზადება, სამოსის მოწესრიგება... მოკლედ, ყველაფრისგან, რისი გაკეთებაც ქმარს არც შეჭფერის და არც გამოუვა, ძალიანაც რომ ეცადოს.

ჭეშმარიტად, ღვთის სიბრძნითა და განგებულებით ხდება ისიც, რომ უმნიშვნელოვანეს საკითხებში გარკვეული კაცი უვიცი და გამოუსადეგარია შედარებით მარტივ, საყოფაცხოვრებო საქმეებში, რათა ცოლის როლიც აუცილებელი იყოს. ღმერთს რომ შეექმნა ადამიანი, რომელსაც ერთნაირად კარგად გამოუვიდოდა საზოგადო და პირადი საქმენი, მაშინ დედაკაცი დაიჩაგრებოდა. მეორე მხრივ, ცოლებისთვის რომ დაევალებინა საზოგადოებრივად მნიშვნელოვანი, საჭირობოროტო საკითხების მოგვარება, ისინი უზომოდ გაამაყდებოდნენ. ამიტომაც უფალმა არ უბოძა ყველაფერი ერთს, რათა მეორე არ დამცრობილიყო და ზედმეტად არ ეგრძნო თავი; უფალმა ცოლ-ქმარს არც საქმეთა კეთების უნარი გაუნაწილა თანაბრად, რათა თანასწორობას რაიმე ჭიდილი და მეტოქეობა არ მოჰყოლოდა. – ცოლები ხომ შეეცდებოდნენ, ქმარს გასტოლებოდნენ პატივის მიღებაში. ღმერთმა იზრუნა მათ მშვიდობიან ურთიერთობაზე, გაითვალისწინა თითოეულისთვის ნიშანდობლივი ღირსება და ორად გაყო მათი მოვალეობანი: ფართო მნიშვნელობისა და აუცილებელი ქმარს მიანდო, შედარებით იოლი და ნაკლებმნიშვნელოვანი – ცოლს. ეს იმიტომ, რომ, ქმარი თავისი საქმიანობის აუცილებლობის გამო ჩვენგან პატივისცემით სარგებლობდეს, ცოლი კი დასჯერდეს თავისი როლის ნაკლებ მნიშვნელობას და არ აუმხედრდეს მეუღლეს.

ვიციტ რა ეს ყოველივე, მხოლოდ სულიერი სათნოება და კეთილშობილება ვეძებოთ საცოლეში, რათა დავტკბეთ მშვიდობით, თანხმობითა და შეუძვრელი სიყვარულით. მდიდარი დედაკაცის შემრთველი ცოლის ნაცვლად ქალბატონს ისვამს სახლში, რომლის მსგავსნი ისედაც სიამაყით აღსავსენი და პატივმოყვარენი არიან. როცა ამას სიმდიდრეც დაემატება, წარმოიდგინეთ, რა აუტანელნი იქნებიან ისინი მეუღლეთათვის! ხოლო ვინც ქონებით თავისი თანასწორი ან უფრო ღარიბი ცოლი შეერთო, მან აირჩია თანამემწე და თანამუშაკი, რითაც სახლს სიკეთე შეჰმატა. ასეთ ცოლს გაჭირვება განაწყობს, გაუფრთხილდეს თავის ქმარს, უსიტყვოდ დაუჯეროს და დაემორჩილოს, აღმოფხვრას ჩხუბის, მტრობის, სიამაყის, შეურაცხყოფის ნებისმიერი საბაბი, შექმნას მშვიდობაზე, ერთსულოვნებაზე, სიყვარულსა და თანხმობაზე აგებული კავშირი.

ნუ ვცდილობთ ფულის შოვნას, ვეძებოთ სიმშვიდე და მისით დავტკბეთ. ქორწინება ხდება არა სახლის აღსავსებად მტრობითა და სიძულვილით, ჩხუბის, უთანხმოების,

ურთიერთქმედობის გასაღვივებლად და სიცოცხლის გასამწარებლად, არამედ იმისთვის, რომ ჩვენ გვყავდეს თანაშემწე და მანუგეშებელი, თავსდატეხილი უბედურების დროს გვეგულებოდეს საიმედო ნაცხაყუდელი, თავშესაფარი რომ მასთან საუბარი სიამოვნებას გვანიჭებდეს. რამდენმა მდიდარმა შეირთო მდიდარივე ცოლი, გაამრავლა თავისი ქონება, მაგრამ ვერ ჰპოვა სიამტკბილობა და თანხმობა, რადგან განუწყვეტელი ჩხუბი და ორთაბრძოლა ტრიალებდა მის სახლში. რამდენი ღარიბი ვიცი, რომლებმაც უპოვარი ცოლები მოიყვანეს, მაგრამ ტკბებიან სიმშვიდით და ყოველდღე სიხარულით შესცქერიან მზეს. შეძლებულნი კი, თუმცა ფუფუნებაში არიან ჩაფლულნი, ცოლების გამო სიკვდილს ნატრობენ, რათა თავიანთი გაუსაძლისი ცხოვრებიდან განთავისუფლდნენ. მაშასადამე, სიმდიდრე სასიკეთოს ვერაფერს შეგვძენს, თუ სათნო სულის ადამიანი არ გვეყოლება გვერდით. მაგრამ რა მშვიდობასა და თანხმობაზე ვსაუბრობ?!.. მდიდარი ცოლის შერთვა ხშირად საზიანოც კი არის ქონების გაზრდისთვის. მაგალითად, კაცი მთელ სიმდიდრეს გაანიავენს ცოლის მზითვის იმედით, მაგრამ დაქვრივდება თუ არა, ვალდებულების ძალით მთელი მზითვი ცოლის ნათესავენს უნდა დაუბრუნოს, თავად კი ღატაკი რჩება. ზღვაში გემის ჩაძირვის დროს თითოეული მხოლოდ თავის შველას თუ ახერხებს, აქაც სწორედ ასეა – უამრავ უსიამოვნებას, ჩხუბს, უთანხმოებას და საქმეთა გარჩევას კაცი ძლივს აღწევს თავს და აღარაფერი რჩება.

გავითვალისწინოთ ეს ყოველივე და ცოლის შერთვისას არჩევანი შევაჩეროთ მის სათნოებებზე, პატიოსნებაზე, კეთილგონიერებაზე და არა ფულზე. ცოლი მართოდენ იმიტომ შევირთოთ, რომ გავექცეთ ცოდვას, გავთავისუფლდეთ ყოველგვარი სიძვისგან; ქორწინებამ უნდა შეგვაძლებინოს სინძინდით ცხოვრება. ამას კი მაშინ მოვახერხებთ, თუ ჩვენი რჩეული იქნება მოკრძალებული და ოჯახში ღვთისმოსაობასა და სინძინდეს შემოიტანს.

როცა ცოლის შერთვას აპირებ, დახმარებისათვის ნუ მიაკითხავ სხვენს, განსაკუთრებით დედაკაცებს, რომლებიც სხვისი უბედურებით ვაჭრობენ და ამ საქმიდან მხოლოდ სათავისო ხერს ეძებენ. შენ მიმართე ღმერთს და ისიც არ ითაკილებს შენი ქორწინების მოწყობას. მან თავადვე აღგვითქვა: *ეძიებდით პირველად სასუფეველსა ღმრთისასა და სიმართლესა მისსა, და ესე ყოველი შეგეძინოს თქვენ* (მთ. 6,33).

ლაქორწინდით ღირსეულად, ნუ გაიკარებთ როკვას, ხარხარს, უბამს საუბრებს, ებანისა თუ საყვირის ხმებს და სხვა ყველაფერს, რაც ეშმაკის მოგონილია. მოუხმეთ მხოლოდ ღმერთს თქვენი ყოველი საქმის შემწედ. თუ ასე წარვმართავთ საკუთარ საქმეებს, არც განქორწინება მოგვიხდება, არც მრუშობის გამო შეგვიპყრობს ეჭვიანობა, არც ჩხუბი და მტრობა გაგვტანჯავს, პირიქით, დავტკბებით სრული სიმშვიდითა და თანხმობით, რაც, ცხადია, სხვა სათნოებებსაც შეგვძენს.